

om Stunder indpodes den finere Del af Hovedstadens Ungdom, skal her nævnes.

Det var sidste Efteraar. Der blev holdt et Gilde i „Studentersamfundet“, „Rusgilde“, som det kaldes, „og ingen-sinde“, hedder det i „Politiken“ (10. Oktober 1897) „er unge Studenter paa en smukkere Maade budte velkommen blandt deres ældre Kammerater.“

Indledningstalen blev holdt af en ung Mand, *Ove Rode*, Redaktionssekretær ved „Politiken“, og Hovedindholdet lød, efter samme Blads Referat, saaledes:

„ Vi kredenser selv det lystigste Bæger med lidt Alvor. Derfor lægger vi ind midt i den gamle, muntre Kantate denne Rustale.

Det er ikke saadan, at der findes et præget og møntet gyldent Ord, som vi hvert Aar kan sige til Russerne. Et Ord, der for den ene Slægt kan straaale med en Glans, som synes uforgængelig, kan for den næste Slægt miste hele Forgyldningen. Ja, der er maaske Ordet: Nyd Livet, mens du er ung.

Vi, der er blevne 30 Aar og har set Skyggerne blive længere og Taagen lægge sig tættere og tættere, vi siger: Kys Pigerne, kryst Druerne. Det er virkelig et gyldent Ord, men derfor behøver det ikke at være det eneste Visdommens Ord, der slaas op paa Tavlen til Russens Ihukommelse“. . . .“

„Kys Pigerne og kryst Druerne,“ det er det Visdommens Ord, som lyder til disse unge Mandfolk, idet de træder over Tærskelen til den Højskole, hvor deres Aand skal uddannes. Disse samme Mandfolk, som vi om nogle Aar har ude iblandt os til Embedsmænd i alle Stillinger, Præster, Lærere, Dommere, Læger, kort sagt de Folk, der skal give Tonen an, og hvis Ord og Gærning har saa stor Indflydelse paa Livet i det hele taget, disse Folk faar altsaa fra Begyndelsen af den Lære indpodet, at det gælder først og fremmest om at nyde Livet.

Forstaar du da ikke, at det kun er Spøg, vil man maaske sige. Det hele er jo kun lagt an paa at give de unge Mennesker, som nu rigtig skal til at slide i det, en lystig og fornøjelig Aften.

Det kan være, at det ikke er ment saa galt, som det lyder, og at den gamle Vismand paa 30 Aar, som „har set Skyggerne blive længere og Taagen lægge sig tættere og tættere“ ikke endnu er bleven saa vis, at han forstaar Rækkevidden af sin Tale.

Men derom foreligger der jo Kendsgærninger nok, at en stor Part af den Ungdom, han henvender sig til, tager ham paa Ordet og lever efter den givne Anvisning. Københavnske